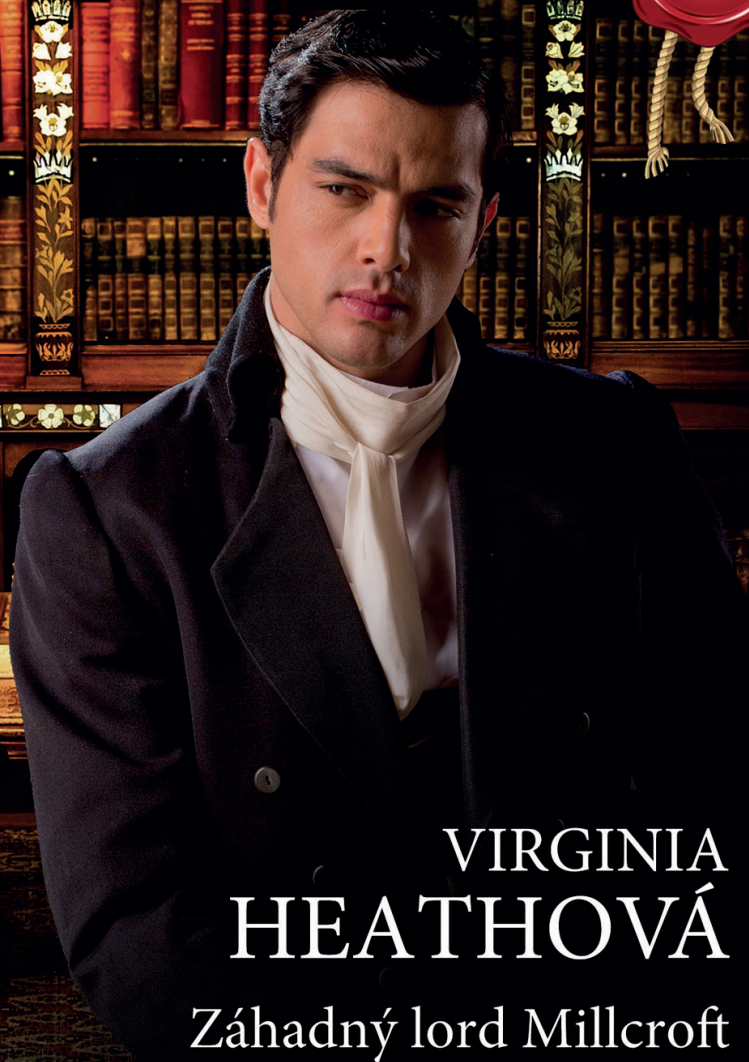




HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE



VIRGINIA
HEATHOVÁ

Záhadný lord Millcroft

VIRGINIA HEATHOVÁ

ZÁHADNÝ
LORD MILLCROFT

PŘEKLAD

EMA VOJTĚCHOVÁ

Milá čtenářko,

léto je v plném proudu, a přestože jsme se ještě stále nenavrátili k předkoronavirovému životu, věřím že si ho užíváte. A aby Vám dlouhé letní večery pěkně ubíhaly, připravil jsem pro Vás další dva příběhy z edice Historická romance.

Obě autorky, které napsaly srpnové povídky, nepatří mezi ty, od nichž jste si mohla v češtině přečíst spoustu knížek. Od Liz Tynerové vyšly zatím tři. Manželská maškaráda je tedy další do sbírky. Liz vyrůstala na farmě v Oklahomě a odmala ji fascinovaly historky, které se večer vyprávěly u ohně, a proto se rozhodla psát vlastní. S Virginiou Heathovou jste se v mé edici setkala jen jednou, a to v roce 2019. Tentokrát pro Vás napsala tetralogii o anglických lordech ve službách Koruny. První příběh o Záhadném lordu Millcroftovi držíte právě teď v ruce.

Přeji Vám krásný zbytek letních dnů, hodně sluníčka a hlavně přehršel pohody.

S láskou

Váš Harlequin

Virginia Heathová

**ZÁHADNÝ
LORD MILLCROFT**



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Mysterious Lord Millcroft

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Susan Merritt
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-5799-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5800-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-6464-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

*Hluboký, tmavý a vlhký Nottinghamshire,
březen 1820*

Rána po kulce pořád bolela jako čert, ale aby neměl Seb trápení dost, dnes ráno ho ještě ke všemu začala nesnesitelně svědit. Tak nesnesitelně, že musel zatínat zuby, aby nevzal do ruky jehlici a nepoškrabal se s ní pod pečlivě utaženými bělostnými obvazy, které mu pevně obepínaly břicho. Místo toho si po obvaze několikrát jemně přejel prsty. Jeho pečlivá a starostlivá hostitelka mu ale ruku okamžitě odsunula. Právě se nad ním skláněla a v ruce svírala zvláštní miniaturní dřevěnou trumpetku. Jedním koncem se dotýkala jeho hrudi, druhý měla přiložený k uchu a tvářila se při tom soustředěně.

„Musíte se naučit nechat tu ránu na pokoji, Sebe. Vždyť teprve teď vám vyndali stehy. Celé je to ještě velice citlivé.“

Stejně jako on. Zprudka vydechl a položil hlavu na polštář. Nespokojeně našpulil ústa jako mrzuté dítě a hned se za svoji grimasu zastyděl. „Já se z toho zblázním, Bello. Už nemůžu ty stěny kolem sebe ani vidět.“ Ležel v posteli už téměř tři týdny. Prvních deset dní z toho si sice vůbec nepamatuje, protože

bojoval o život, ale posledních deset dní se naopak jeho stav zlepšuje a on už zoufale touží po tom, aby se mohl zvednout a zase se vrátit do práce. Musí chytat pašeráky a na jednoho má obzvláště spadeno. Pojmenoval si ho pro sebe Šéf. Nepolapitelný bezejmenný muž, o kterém nikdo ani neví, jak vypadá. Zato je všem jasné, že tento geniální mozek stojí za výborně řízeným pašeráckým gangem napojeným na samotného Napoleona. Tato zločinecká skupina nejenom ohrožuje anglické hospodářství a obchod, ale je také přímo odpovědná za smrt dvou ze Sebových nejlepších mužů a také za ránu, která mu tak ošklivě provrtala hrudník.

„Jak dlouho mě ještě váš manžel bude držet připoutaného k téhle posteli?“ Ne že by doktorovi Joeemu Warrinerovi nebyl vděčný. Zachránil mu život. Kulka z muškety pronikla hluboko do hrudníku a utrpěl takovou ztrátu krve, že většina lékařů by poslala pro kněze, aby mu udělil poslední pomazání. Ale Joe byl jiný než většina lékařů a statečně bojoval, aby ten kus olova dostal ven. Potom o Seba celý následující týden za vydatné pomoci své ženy neúnavně pečoval, aby ho vytáhl ze spárů smrti. Kdo by nebyl vděčný? Ale člověk může být někomu navěky zavázán a stejně cítit znechucení nad tím, že ho ten samý člověk omezuje v pohybu. *Doktor Joe je génius i tyran zároveň*, pomyslel si Seb mrzutě. Upřímně si musel přiznat, že tak dlouhý pobyt mezi čtyřmi stěnami mu zjevně nedělá dobře.

„Nu, po vašem včerejším silném vyjádření nespokojenosti vlastně souhlasil s tím, že byste dnes mohl sejít dolů. Ale smíte jenom sedět v křesle. A jenom na několik hodin. Jakmile si vezmete lék, pošlu někoho, aby vám pomohl se umýt. A já vám mezitím

najdu něco slušného na sebe. Joe určitě bude mít něco, co vám padne.“

Sezení v křesle sice Sebovi nepřípadalo bůhvíjak vzrušující, pořád je to ale lepší než ležet bezmocně v posteli. Koneckonců jakmile se dostane dolů, museli by ho k tomu křeslu připoutat, aby zabránili tomu, aby se nepohyboval. Pro člověka, který je zvyklý trávit svůj čas venku na čerstvém vzduchu je dlouhé ležení v posteli nepředstavitelné. Na luxus a pohodlí si ovšem Seb v žádném případě nestěžoval. Měkká matrace, teplé přikrývky, čisté povlečení a tři výtečná jídla denně byly v jeho povolání raritou. A užívat si něco takového celých deset dní je naprosto neslýchané. Možná mu to připadá jako očištec, ale je to utrpení, při kterém je obklopený měkoučkou hřejivou pokrývkou. Místo toho by teď klidně mohl sloužit jako potrava pro červy.

Jakmile Bella odešla, vešel do jeho ložnice sluha. V ruku držel umývadlo s kouřící horkou vodou, mýdlo, ručníky a žiletku. Zjevně byl odhodlaný vykoupat ho jako malé dítě. Seb ho poslal pryč a pustil se do očišty sám. Ukázalo se, že v jeho stavu je to mnohem těžší úkol, než si dokázal představit. Kulka mu vnikla hluboko do hrudníku blízko srdce, a protože byl levák, působil mu každý pohyb rukou bodavou bolest. Když se pokoušel oholit si břitvou tvář, opakující se opatrné pohyby se ukázaly být nad jeho síly. Chvilí to zkoušel pravou rukou, ale málem si při tom uřízl nos. Vzdal to tedy a co nejpečlivěji si vousy přistříhl nůžkami. Snažil se při tom v zrcadle příliš nevnímat odraz své nezdravě bledé pohublé tváře a tmavé kruhy kolem zapadlých očí.

Nevypadá zdravě.

Když se viděl na vlastní oči, na chvíli se zamyslel,

ale potom opět převládla jeho legendární tvrdohlavost a odhodil zrcadlo na postel. Co na tom záleží, jestli je bledý a neupravený? V jeho povolání je důležité, aby byl schopen se skrývat ve stínu a splynout s nejrůznějšími pobudy a tuláky. A k takové kamufláži bude jeho nová barva pleti sloužit dokonale. Možná tak vypadá i o něco nebezpečněji a hustý plnovous mu zakrývá téměř celou ošklivou jizvu, která se mu táhne přes pravou tvář. Tu jizvu Seb nenávidí ještě víc než ty čtyři stěny, které ho teď tak tísnivě obklopují. Slouží mu jako neustálá připomínka toho, kde je v tomto světě jeho místo. Co kdyby si plnovous nechal? I když ho také trochu svědí.

Opatrně si přes hlavu natáhl čistou lněnou košili a s úlevou zjistil, že mu dokonale padne. Možná trochu zhubl, ale vypracované svaly, které zdědil po předcích z matčiny strany, mu zůstaly. Matčina rodina byli farmáři, žádní šlechtici. Pot jeho rodu skrápel půdu, kterou obdělávali. Stejně jako jeho dědeček a dědečkův dědeček, i Seb byl pod momentálně bledou kůží silný jako kůň. Vždycky si připadal spíš jako farmář než jako džentlmen a za chvíli bude zase schopen fyzické námahy. Potomka rodů Leathamů jen tak něco neodrovná, kromě velice vysokého věku a samozřejmě nešťastně zbloudilé kulky. Myšlenky na jeho předky ho trochu rozveselily. Energicky rozpohyboval silné nohy, jedním máchnutím je sundal z postele a položil velká chodidla pevně na podlahu.

Když se ale pokusil postavit, aby se dooblékl, nohy ho málem neunesly a musel se rychle rukama chytit čela postele. Zatočila se mu hlava. Potom, poprvé ve svém dospělém životě, musel Seb strpět nedůstojnou pomoc od jiného člověka. Sluha ho podpíral při oblékání a potom mu po malých krůčcích pomohl

sestoupit po schodišti dolů a v salonku ho usadil do nejbližšího křesla. Seb se do něj svalil jako čerstvě narozené neohrabané štěně. Byl vyčerpaný. Cítil se poníženy. A upřímně ho také dost vyděsila nečekaná ochablost jeho těla.

Nedá se nic dělat, jeho rekonvalescence určitě zabere déle než jeden týden, jak původně doufal. Pohodlné teplé příkrývky a měkká postel mu najednou nepřipadaly ani z poloviny tak hrozné jako ještě před půl hodinou. Vždyť nedokáže ani sedět rovně v křesle. Možná si dneska nějakou procházku venku nakonec raději odpustí. Kdyby ho museli sbírat ze země, jeho tvrdohlavá hrdost by to asi neunesla. Automaticky si přejel rukou po jizvě pod nově narostlým plnovousem. Seb nesnášel, když musel být někomu za něco zavázaný. Dokáže se o sebe a své blízké postarat sám. Vždycky to dokázal a vždycky to dokáže. To je další vlastnost, kterou zdědil po svých hrdých farmářských předcích.

Dovnitř vešla služebná s podnosem s čajem. „Dobré ráno, pane Leathame. Jak si budete přát čaj?“

„S mlékem. Bez cukru.“ Sklopil pohled na ruce a nepříjemně se ošil, když mu došlo, jak neurvale zní. „Děkuji,“ dodal. Nesnášel svoji neschopnost chovat se uvolněně v přítomnosti žen, obzvláště pokud jsou mladé a pohledné. V jejich přítomnosti se nedokázal příliš usmívat, natož být jakkoliv okouzlující. Seb si vždycky přál, aby to uměl. Vždycky se o to snažil, ale vždycky když se pokoušel nebýt tvrdý a neohrabaný jako žulový balvan, stud mu svázal jazyk a nedokázal ze sebe vypravit víc než dvě slova. Přinejlepším na ně něco prudce vyšťekl a vyděsil je. Když to bylo nejhorší, jednoduše ze sebe nedokázal vypravit ani slovo a byl jako němý.

Dokonce i bezpečně vdané ženy na něj působily podobně. Většinu času v minulých deseti dnech strávil tím, že se pokoušel slušně konverzovat s Bellou a dařilo se to jenom proto, že se sama tolik snažila. Za tuhle nešťastnou vlastnost zřejmě také může vděčit všem těm nevrlym farmářům ze svého rodu, protože takový problém jeho otce rozhodně nikdy netrápil. Ten dokázal sladkými řečmi omámit kteroukoliv ženu, kterou si zamlouval, takže Seb nepochyboval o tom, že nikdy nespál v posteli sám. Na rozdíl od něj. Čelo se mu zachmuřilo další černou myšlenkou.

Ze zamyšlení ho vytrhl cinkot nádobí a Seb se koutkem oka odvážil podívat na služebnou. Všiml si, že její rozzářený široký úsměv zmizel, protože se na ni mračil a mluvil k ní úsečně. A to mu to ubohé děvče provedlo jenom to, že mu přineslo občerstvení. Nabručený tón byl jistým obranným mechanismem, kterým se před světem snažil skrýt vlastní plachost. Ale něco takového může služebná těžko vědět. Pokládala na malý stolek vedle jeho křesla konvici s čajem a šálky. Seb se pokusil o úsměv a se sklopenou hlavou zamumlal další: „Děkuji.“ Z podobné ošemetných situací se vždycky snažil odejít jako první, proto mu pravděpodobně tolik vyhovovalo schovávání se ve stínu. Kdyby nebyl ochromený tou hloupou kulkou, vyrazil by rychle z místnosti pryč v momentě, kdy by v chodbě zaslechl klapot ženských podpatků. A vrátil by se teprve, až by byl vzduch čistý. Teď se ovšem nemůže ani postavit na nohy, natož aby někam utíkal.

Do salonu vešla Bella a starostlivě se usmívala. Podobný úsměv měl často i její manžel. „Přinesla jsem vám nějaké knihy. Je to poněkud různorodá směsice, protože jsem si nebyla jistá, co byste chtěl číst, ale

říkala jsem si, že by vám mohly pomoci ukrátit si čas.“ Na stolek vedle něj položila několik knih a potom si nalila šálek čaje. „Pokud vás to nějak utěší, já vím, jaké to je, když se člověk nudí. Joe trvá na tom, abych zůstávala doma a každý den tři hodiny odpočívala. Ačkoliv se cítím zdravá jako rybička.“ Posadila se na pohovku naproti němu a ruku si automaticky položila na klenoucí se břicho. „Ještěže teď mám alespoň vás, můžete mi dělat společnost.“

„To máte tedy štěstí. Jsem proslulý svým uměním fascinující konverzace.“

Věnovala mu široký úsměv a napila se čaje. „Požádala jsem, aby nám oběd přinesli sem. Říkala jsem si, že to bude pohodlnější, než kdybychom upjatě seděli na židlích u jídelního stolu. Nevadilo by vám, kdybychom se najedli trochu dříve? Mám v poslední době pořád hrozný hlad.“

„Něco zakousnout bych mohl.“ Když se o tom Bella zmínila, pocítil najednou hlad. To by mohlo být další dobré znamení, říkal si v duchu. Důkaz toho, že se jeho stav po malých krůčcích zlepšuje.

„Ach, to moc ráda slyším.“ Bella vzala do ruky zvonek a zazvonila. „Řeknu jim, aby to přinesli hned, a vymluvím se na vás.“

O pět minut později stejná služebná, která mu donesla čaj, přinesla další podnos. Tentokrát na něm byly lákavé sendviče a koláčky a k jeho zděšení také ona nenáviděná kojenecká láhev, kterou začal naprosto nesnášet. Znechuceně si ji prohlédl. „Prosím, řekněte mi, že to není zase ten váš nechutný vývar!“

„Samozřejmě, že je, a pokud ho odmítnete vypít, povím Joeovi, že si myslím, že byste ještě měl zůstat v posteli. Ten vývar je uvařený podle skvělého receptu s vyváženým poměrem surovin, které vám

pomohou rychle znovu nabýt sílu. Chcete se snad vyléčit, nebo ne?“

„Mohla byste mi ho tedy alespoň přestat servírovat v láhvi s hubičkou, jako kdybych byl nemohoucí dítě? Teď sedím vzpřímeně v křesle. Mohl bych si to stejně dobře vypít z šálku jako z téhle hrůzy.“

„To je pravda a u večere na to určitě budu pamatovat. Pokud to teď bez dalšího odmlouvání vypijete...“ Zvenku dovnitř pronikl rachot kol přijíždějícího kočáru a Bella se zarazila. Zamračila se. „Nikoho nečekám... Kdo by to asi mohl být?“ Odložila šálek s čajem na podnos a odešla se podívat, co se děje. Seb v salonku osaměl se svými starostmi a kojeneckou láhví s nechutným léčivým vývarem. Když se Bella nevrátila ani za pět minut, neochotně vzal láhev do ruky a rozhlédl se, jestli by nenašel nějakou nádobu, do které by si její obsah mohl přelít. Brzo mu došlo, že je to marná snaha, a tak si láhev přiložil ke rtům a začal nechutnou vlašnou tekutinu polykat. Hlavně ať už to má za sebou.

„Objednám další čaj.“ Když náhle zaslechl Bellin hlas, zakuckal se a několik posledních kapek vývaru mu steklo na bradu. A v tom okamžiku se vedle Belly zjevila ta nejkrásnější žena, jakou kdy viděl. Bella se na něj omluvně usmála a Seb se snažil jednou rukou setřít zbytky vývaru z brady, zatímco druhou se pokoušel schovat tu hroznou láhev. „Mám pro vás překvapení, Sebe. Moje sestra opustila vzrušující svět ve společnosti a na pár dní nás přijela navštívit... Pan Sebastian Leatham... Lady Clarissa Beaumontová.“

Seb měl dojem, že má před sebou zjevení. To snad ani není možné, aby to byla opravdová lidská bytost, připadala mu jako anděl. A tvářila se stejně překvapeně jako on. Malinko klopýtla a Sebovi se zdálo, že

se jí v očích na chvilku mihla panika. Potom se ovšem ovládla. Fascinovaně sledoval, jak se mu před očima mění z vyděšené a téměř ostýchavé bytosti ve velice sebevědomou ženu. Naklonila na stranu hlavu se zlatými vlasy a v krásných očích se jí zračilo pobavení buď nad jeho neohrabaností nebo červenými konečky uší.

„Pane Leathame.“

Hlas se dokonale hodil k její tváři. Byl roztomilý. Malinko protahovala samohlásky, takže měla v hlase svůdný podtón. Seb byl naprosto okouzlený a zároveň se cítil zahanbený. V přítomnosti žen se normálně chová jako neohrabaný hňup, ale před touto bohyň krásky nemá sebemenší šanci. „Má paní.“

Ke své zlosti měl tak svázaný jazyk, že ta slova zněla, jako kdyby je ze sebe vysoukal nějaký ponížený farmář z Norfolků. Koneckonců, Seb není ničím víc. Dobré vychování mu přikazovalo, aby se postavil, protože to džentlmeni v přítomnosti dámy dělají. Seb se o to pokusil, ale jenom bolestivě zamrkal a zhroutil se zpátky do křesla.

„Ne, prosím. Kvůli mně nevstávejte, chudáčku.“

Chudáčku.

To slovo ho bodlo.

„Nevěděla jsem, že máš společnost, Bello.“ Otočila se na sestru a Seb si toho znovu všiml. Opět se zatvářila vyděšeně a zranitelně. „Možná jsem si vybrala špatný čas pro neohlášenou návštěvu?“

Bella provlékla sestře ruku pod paží a usmála se na ni. „Ale vůbec ne. Je tady dost místa pro vás pro oba. Nevzpomínáš si? O Sebovi jsem ti psala.“

„Ano... Ano, psala. Jsem hloupá, že jsem na to zapomněla.“ Zjevení otočilo svou dokonalou hlavu a začalo si ho důkladně prohlížet, jako kdyby si ho teprve teď pořádně všimlo. Bezpochyby vidí to samé,

co viděl Seb předtím v zrcadle. Vyhublou tvář. Rozcuchaný a oškubaný plnovous. Navíc si nevzal kabát ani vestu, protože už neměl sílu se do nich navlékat. A určitě hned poznala, že nemá dobrý původ. To se vždycky snažil před světem skrývat. A nakonec si nemohla nevšimnout ošklivé nerovné jizvy, kterou nosil jako odznak. „Vy musíte být ten statečný hrdina, který se vrhl do cesty kulce z pistole nějakého bídáka, aby zachránil život té učitelce.“

Seb měl sice pocit, že pouhé přikývnutí může působit poněkud arogantně, neodvážil se ale před ní znovu promluvit. Navíc svůj čin za nijak zvlášť statečný nepokládal. Prostě jenom dělal svoji práci. Když vyběhl z úkrytu a vrhl se před střelnou zbraň, dal tím svému příteli možnost zabít toho zmíněného bídáka a zachránit to děvče. Udělal to naprosto bez rozmyšlení a instinktivně. Bylo to prostě nutné k tomu, aby úspěšně dokončili své poslání a také proto, že ho potřeboval jeho přítel i ta nevinná žena. Až teď zpětně, když ví, že ho to málem stálo život, by možná v soukromí přiznal, že to byl směšně odvážný čin. Také dost hloupý. Když se zotavoval ze svého zranění, měl dost času na to, aby o tom přemýšlel. Samozřejmě by bývalo stačilo, kdyby se ve svém úkrytu trochu posunul a toho mizeru zabil sám. Někdy měl ale sklony věci poněkud komplikovat, i když se nejjednodušší řešení nabízelo přímo před nosem.

„Bella říkala, že máte štěstí, že jste to přežil, pane Leathame.“

„Také jsem to slyšel.“ Teď zní odměřeně a nepřátelsky, a ještě k tomu se zase mračí. Upírala na něj pohled plný očekávání. Seb zoufale zařal pěsti a sklopil oči. Zavrtal pohled do podlahy a v duchu si přál, aby se pod ním rozevřela a on se propadl někam dolů.

„Vidím, že o tom nechcete příliš hovořit.“

„Seb toho příliš nenamluví,“ vysvětlovala milým hlasem Bella. Seb se odvážil zvednout oči a viděl, že se na něj příjemně usmívá. Jeho pohled se ale hned přesunul na lady Clarissu. Přitahuje ho jako magnet. Musela si jeho roztouženého pohledu všimnout, protože se jí malinko nadzvedly koutky růžových plných úst. Taková žena je jistě na obdivné pohledy zvyklá, přesto Seba zlobilo, že je jeho chování tak průhledné. Ovládl se a opět upřel oči na svoje tvrdé mozolnaté ruce. Pokusil se o co nejnepřístupnější výraz. Proč na ni jenom tak okouzleně zíral? Dámy z lepší společnosti přece nejsou pro něj. Je hlupák.

„Nebo se pan Leatham jenom snaží být záhadný, aby vzbudil můj zájem?“

Vzbudit její zájem! Teď si z něj ještě dělá legraci! Seb vzdorně zvedl oči a zamračil se. Jeho tvrdohlavá pýcha mu opět nedovolila, aby vypadal, že je snad citlivý, nebo aby odhalil svou plachost. „Není příliš o čem mluvit, mylady. Celé se to seběhlo v jednom okamžiku.“

„Ale byl to velice významný okamžik.“

„A já jsem skončil v blaženém bezvědomí.“ To je nehorázná lež, protože zůstal ležet na zemi v kaluži vlastní krve a svíjel se bolestí. Cítil, jak z něj vyprchává život. „Vlastně si na to vůbec nepamatuji. Nemám žádnou historku pro vaše pobavení.“ Báječně. Zase je protivný. Pořád na sobě cítil pohled andělského zjevení, ale tiše seděl a doufal, že rychle ztratí zájem. To se dámám často stávalo, když byly vystaveny jeho pověstnému kouzlu.

Bella a lady Clarissa se posadily na pohovku. Když kolem něj přecházela, zašimrala ho v nose omamná ženská vůně. Měl pocit, že se změnil vzduch v celé

místnosti, všechno jako by tou vůní ožilo. Seb seděl a vyhýbal se pohledu na obě dámy, aby náhodou nevypadal, že je unešený. Slyšel cinkot šáleků. Jedním slovem zamumlal poděkování, když mu nalily čerstvý šálek čaje. Seb se ho odvážil vzít do ruky, až když se obě dámy zabraly do živého rozhovoru. Nejdřív probíraly stav cest mezi Nottinghamshirem a Londýnem, potom začaly přetřásat společenské klepy. Teprve v tu chvíli se Seb malinko uvolnil a zároveň se snažil být neviditelný. Nejraději by splynul se stěnami. K jejich rozhovoru neměl co dodat a je málo pravděpodobné, že se ho některá z dam na něco zeptá. Opatrně se napil čaje a nenápadně studoval zjevení.

Lady Clarissa je krásná oduševnělá dáma se šlechtickým titulem. Na sobě má dokonalou róbu jistě podle poslední módy, což Seb nedokáže posoudit. Zlaté vlasy na její krásné hlavince byly všechny dokonale učesané, přestože právě vystoupila z kočáru po dvou stovkách mil. Symetrické prstýnky vlasů, které se jí houpaly kolem obličeje byly příliš dokonalé, omamný parfém příliš výrazný. Kdyby měl Seb ve zvyku sázet, neváhal by vsadit tučnou sumu na to, že se zastavila v nějakém hostinci blízko domu své sestry a tam strávila několik hodin úpravami svého zevnějšku, aby se mohla objevit čerstvá jako květinka a nevypadala povadle jako většina smrtelníků, kteří stráví několik dní na cestě. Nikdo ale přece není tak dokonalý. Podle pečlivě vyžehlených hedvábných cestovních šatů, které měla na sobě, ještě usoudil, že se i převlékla. Žádná látka nemůže vypadat takhle dobře, kdyby ji měla na sobě celou dobu své cesty po Velké severní cestě. A ještě jí šaty tak dokonale obepínají horní polovinu těla.

Seba ale netrápila a neokouzlovala jenom vnější

skořápka jejího těla. Její hlas mu připomínal teplý med. Byl pomalý, ale zároveň živý. Dokonalý hlas pro vyprávění historek a Seb se přistihl, že okouzleně naslouchá každému jejímu slovu. Navíc pořád přitahovala jeho zrak. A čím více ji pozoroval, tím více toho viděl.

Měla nacvičené pohyby, jako si to často všiml u lidí z vyšších společenských kruhů, ale u ní to bylo ještě výraznější, takže ukazovala svou postavu i obličej jenom v tom nejlepším světle. Její přirozený šarm ale nepůsobil příliš přirozeně. Je to všechno příliš nacvičené na to, aby to mohlo být přirozené. Dokonce i pozice prstů, kterými držela šálek s čajem vypadala nacvičeně. Jako kdyby předtím strávila hodiny před zrcadlem, aby přišla na to, jaká poloha nejlépe ukáže její drobné kosti a štíhlé zápěstí. Jednoduše příliš dokonalé. Všechno je na ní příliš dokonalé, od směšně dlouhých svůdných řas k nepřirozeně nenuceným pohybům zápěstí.

Seb strávil většinu života tím, že předstíral, že je někdo jiný, obvykle lepší člověk, než jakým je sám. Takže dokáže rozeznat, když někdo něco hraje. A lady Clarissa Beaumontová je dobrá herečka. Tak dobrá, že se zdálo, že ani její sestra si nevšimla, že některé její úsměvy jsou poněkud tvrdší, nebo že se jí občas v koutku oka mihne smutek. Některé z jejích pohybů jsou nevědomě trhavé, což může znamenat, že je buď nervózní nebo se cítí nesvá.

Je to bezpochyby nejkrásnější žena, jakou kdy v životě viděl a jeho první reakce byla naprosto mužská. Teď ale jeho zájem vzbudilo její ukrývané tajemství. Pod pečlivě upravenou a nacvičenou maskou, kterou tak dobře nosí, se skrývá jiná žena. A Seba začalo zajímat, jaká ta druhá žena je doopravdy.

Musela vycítit, že si ji prohlíží, protože mu najednou upřela pohled do očí. „Ani na chvíli si nemyslete, že jsem na vás zapoměla, pane Leathame.“ Seb se lekl, že se nechal tak hloupě přistihnout. Cukl sebou a horký čaj mu vyšplouchl z šálku na nohu. Jenom velkou silou vůle se ovládl, aby nevykřikl bolestí a snažil se bez mrknutí okem opětovat její pohled. Několik dlouhých okamžiků si prohlížela jeho zamračený obličej, potom znovu pozvedla ke rtům šálek a přes jeho okraj na něj vrhla koketní pohled.

„Nic neobdivuji více než záhadné muže. Je nějaká paní Leathamová, o které bych měla vědět?“

Její náhlé a nečekané flirtování ho opět přivedlo do rozpaků. Jazyk mu zdřevěněl. Znejistěl, ale zároveň mu bylo naprosto jasné, že to udělala naschvál. Další prohnaný trik, jak skrýt pravou povahu.

DRUHÁ KAPITOLA

Clarissa držela nucený úsměv až do okamžiku, kdy se za ní s jemným klapnutím zavřely dveře ložnice. Potom se jí obličej zkrabatil, dlouho zadržované slzy se prodraly ven a začaly se jí nekontrolovatelně kutálet dolů po tvářích. Celou dobu se snažila předstírat, že je všechno v naprostém pořádku a byla z toho úplně vyčerpaná. Obzvláště těžké to bylo v přítomnosti toho cizího člověka, který ji neustále provrtával zkoumavým a nepřátelským pohledem svých inteligentních očí. Kdykoliv na ni ten pohled vrhl, znovu se cítila jako malá vyděšená holčička.

Ovšem Clarissa si musela přiznat, že i kdyby tam pan Leatham nebyl, neprozradila by sestře celou pravdu. Bylo tolik věcí, za které se styděla, že jejich skrývání už pro ni bylo naprosto přirozené. Ale kdyby se jednalo jenom o ně, našla by ve své mladší rozumné sestře útěchu. Bella byla vždycky klidná a přímá. Proto sem také Clarissa utekla. Věděla, že tady najde upřímnost a otevřenost, že rozhovory, které se tady povedou, nebudou nic skrývat a že těch několik dní nebude muset předstírat, že je dokonalá. Potřebovala nabrat pořádnou sílu, na to, aby přežila zbytek té hrozné sezony.

Ovšem během několika minut se její ukvapený

útěk z Mayfairu začal jevit jako ne příliš rozumná věc. Úplně zapoměla, že se Bella ve svém domě stará o toho hrdinu. Clarisse se po sestře velmi stýskalo a obvykle si všechny ty obsáhlé dopisy, které jí Bella posílala, také velice pečlivě a se zájmem četla. Ačkoliv navenek předstírala, že je příliš zaneprázdněná na to, aby jim věnovala chvíli, s velkým úsilím si je četla ve své ložnici, usmívala se nad nimi, ale nikdy neodepisovala. Jejich matka Bellu zásobovala zprávami o Clarisse, protože předpokládala, že její starší dcera je příliš zaneprázdněná na to, aby se takovými věcmi zaobírala. Clarissa ji ve své hrdosti nikdy nevyvedla z omylu. Vždyť se tolik snažila o to, aby tomu všichni věřili.

Přestože to bylo něco úplně jiného, než kdyby si spolu samy popovídaly, připadaly jí ty dopisy trochu jako rozhovor a cítila, že k sobě mají s Bellou blízko. Ale události v jejím životě se neubíraly kýženým směrem a Clarissa nevěděla, jak dál. Cítila se smutná a osamělá. Bylo jenom přirozené, že se uchýlila k Belle, i když věděla, že nikdy nenajde odvahu se sestře nebo komukoliv jinému svěřit. Teď je kolem ní příliš mnoho lží. Ale u Belly si alespoň může v klidu lízat rány a rozhodnout se, jaký postup zvolí při návratu a jak napraví tu hroznou situaci, kterou nečekala.

Nic z toho ale nebude jednoduché teď, když je tady ten cizí host. Nejenom že tady pan Leatham bude po celou dobu její krátké návštěvy, ale Clarissa netušila, jak bolestivé pro ni bude vidět svou báječnou malou sestřičku tak šťastnou a po uši zamilovanou do úctyhodného muže, který ji zjevně také zbožňuje. Jenom jí to přispávalo soli do již otevřené rány a cítila se neskutečně hloupá. Ne že by potřebovala, aby jí to někdo znovu připomínal. Celý život věděla, že je hloupá.

Styděla se za to, že Belle závidí její štěstí. Bella je nejenom chytrá a inteligentní, je to také milá, statečná a nejméně sobecká osoba, jakou Clarissa zná. Bella se snažila své nejistoty překonat, zatímco Clarissa se je pokouší skrývat. Její jedinou ambicí vždycy bylo zajistit si dobré manželství se slušným mužem, který by ji přes všechny její nedostatky miloval. Chtěla se stát matkou a manželkou. Upřímně, s jejími omezenými schopnostmi to je docela ambiciózní plán. Manžel by ji ochránil před světem a její život by dostal nějaký smysl.

Ale všichni vždycy opěvovali její postavu a obličej a všechny ty komplimenty jí trochu pomotaly hlavu. Když už nemůže být chytrá, dokonce ani průměrně inteligentní, zaměřila se na to, že je krásná a obdivovaná. A to se pro ni stalo tou nejdůležitější věcí. Proč by si měla brát slušného muže, když se může vdát mnohem lépe? Třeba za vévodu? To by byl ten největší úspěch jejího života. O něco takového může usilovat jenom málo mladých dam. A jako manželka vévody by mohla zaměstnat lidi, kteří by všechny její chyby vynahradili. Vévodkyně jsou příliš zaneprázdněné na to, aby vzdělávaly své děti nebo odpovídaly na korespondenci. Nikdy by se nikdo nedozvěděl, dokonce ani její význačný manžel, jak hloupá ve skutečnosti je. Ta možnost ukrýt své vlastní lži ji zlákala natolik, že ztratila ze zřetele své původní sny.

Je to tak hloupý sen! A opět je to dalším důkazem její hlouposti. Měla se vdát hned první sezonu, kdy si z nápadníků mohla vybírat. Teď je chycena v děsivé noční můře, ze které se bojí uniknout, zatímco rozumná Bella žije její jediný sen. Její manžel ji miluje takovou, jaká je, se všemi nedostatky.

Svoji sestru miluje, ale nesnáší, když se ocitne

v jejím stínu. Bella byla vždycky ve všem lepší. Inteligentnější. Praktičtější. Sečtější. Více nezištná. Hrála na piano, uměla slušně francouzsky a s klidem dokázala ošetřit zlomenou kost. Za dva roky manželství s jejím krásným doktorem se z ní prakticky stala plně kvalifikovaná lékařka, i když kvůli tomu, že je žena, nikdy nebude mít doktorský titul. Teď se dokonce stane matkou. Jen tak mimoděk a bez větší snahy dosáhla všeho, o co se Clarissa vždycky tolik snažila. Clarissa se tolik snažila získat manžela a stále zůstává na ocet. A pokud nevymyslí plán, jak se dostat ze své nepříjemné a nebezpečné situace, pravděpodobně na ocet už zůstane.

Ještě ke všemu si ji Bella u oběda před panem Leathamem škádlivě dobírala. „Ve městě je Clarissa považovaná za ozdoby společnosti. Noviny jí dokonce přiřkly titul Nejčistší diamant a Nedostižná,“ usmívala se Bella nezbedně. Clarissa se musela přinutit, aby přikývla a usmála se.

„To je směšný titul.“ S postupem času ho začala nenávidět a zároveň se obávala dne, kdy o něj přijde. A všechno naznačuje, že ten den přijde brzo. „Nesmyslná hloupost, kterou vymyslel bulvár, aby se lépe prodával.“ Teď označují za nedostižné jiné dívky. Mladší. Mnohem inteligentnější. Dívky, které za sebou ještě nemají tolik sezon a jejich neokoukané tvářičky teď soutěží o přízeň těch nejlepších džentlmenů a obzvláště o jednoho. O vévodu z Westbridge. Nejbohatšího a nejlépe postaveného svobodného džentlmena v Londýně, který měl až donedávna oči jen pro Clarissu. Až do chvíle, kdy jeho pohled zabloudil jinam.

„Takže poklad?“

Pan Leatham to pronesl s úsměvem. Byl to jediný

úsměv, který jí doposud věnoval, a Clarisse se zdálo, že je upřímný. V tmavých očích se mu vesele blýsklo, hned se ale zamračil a uhnul pohledem stranou. Možná není tak neomalený a hrubý, jak se zdá.

Vůči jejímu kouzlu není imunní. Jeho krátké úsečné odpovědi jsou průhledné, nemůže od ní odtrhnout oči. Ještě pořád je krásná. To jediné ji může zachránit. Je dobré to vědět právě teď, kdy její hrdost a sebejistota utrpěly takové šrámy. Jeho reakce na její obvyklé flirtování sice nemohla škodu úplně napravit, ale bylo to alespoň něco. Pan Leatham ovšem není žádný vévoda a chybí mu chladná sebejistota, kterou se takoví muži s krutou přesností ohánějí.

Je ale docela pohledný, takovým drsným způsobem. Pod jemnou lněnou košilí, kterou měl u krku rozepnutou, se rýsovalo dokonale vypracované tělo.

Má široká ramena, svalnaté paže a velké ruce, ve kterých se jemný porcelánový šálek, za kterým se snažil schovávat, úplně ztrácel. Vůbec se nepodobal mužům, které znala a kteří si vycpávali kabáty. Výsledek nikdy nebyl ani z poloviny tak dobrý jako tohle tělo. Ani se na ni nesnažil udělat dojem svým hrdinským činem, jak to muži obvykle dělali. Je to opravdový hrdina. Muž, který byl ochoten obětovat svůj vlastní život, aby zachránil jiný. Měl štěstí, že to přežil. Každý džentlmen, kterého znala, by o svém hrdinství hlasitě vykládal a užíval by si obdiv okolí. Pan Leatham nic takového nedělá. Bella měla pravdu, když říkala, že toho příliš nenamluví. Když už něco řekl, znělo to odměřeně. To ale Clarissu nijak nedoradilo, protože za jeho úsečnými odpověďmi a odtažitostí tušila laskavou povahu. Má krásné milé oči. Oči, které jí prozradily, že pozorně naslouchá všemu, co řekla a nepovažuje ji jenom za pohlednou společnici, která by měla

poslouchat to, co řekl on. Když mluvil, několikrát se pokusil zachytit její pohled.

Není to roztomilé?

Clarissa byla dokonce přesvědčená, že když se jednou nebo dvakrát přestal mračit, dokonce se červenal. To jí u tak mladého muže připadalo roztomilé a rozhodně to přispělo k tomu, že začala mít pocit, že by se jí pan Leatham mohl docela líbit. Přestože o něm nevěděla vůbec nic a slibovala si, že už nikdy nebude důvěřovat muži, o jehož opravdové povaze nemá dost informací.

„Nemůžu říct, že bych znala nějaké Leathamovy. Odkud pochází vaše rodina?“ Použila malou lest, aby změnila téma, ale musela si přiznat, že byla na toho záhadného muže, který toho tak málo namluví, ale zřejmě hodně vidí, jednoduše zvědavá.

„Moje rodina byli farmáři. V Norfolku.“

„Opravdu?“

„Jsem poslední z rodu.“

Řekl to tak nevzrušeně, jako by na tom, že je člověk na celém světě úplně sám, nic nebylo. Clarisse ale soucitně poskočilo srdce. Ona samotou nesnáší, ani když má dobré období, protože ji snadno přemohou pochyby. Raději má společnost, protože si tím zaměstná myšlenky a ve společnosti se cítí dobře. Nesnesla pomyšlení na to, že by byla sama, neměla kolem sebe nikoho, kdo by o ni měl zájem a miloval ji. Nechtěla být sama se svými myšlenkami. To musí být hrozné, když člověk nemá nikoho, na koho by se mohl obrátit, když to potřebuje. Když nemá bezpečné a klidné místo, kam by se mohl uchýlit, když má pocit, že se mu nedaří, což se Clarisse stávalo často. Nebo když se člověku obrátí svět vzhůru nohama a jemu krvácí srdce.

„Je letošní sezona hodně nudná?“ vložila se do rozhovoru Bella, aby ho zachránila a svou otázkou se nevědomky dotkla dalšího Clarissina bolavého místa. Obě věděly, že nejdokonalejší zábava je na jaře, když jsou všichni ve městě, protože je nejlepší počasí.

„Je to stejné jako vždycky.“ Což ovšem není pravda. „Říkala jsem si, že navštívím svoji milovanou sestru ještě předtím, než začnou zahradní večírky.“ Zamrkala očima směrem k mlčenlivému muži v křesle naproti a doufala, že zněla dostatečně nenuceně. „Někdy je to všechno velice únavné, pane Leathame.“

„O tom já nic nevím, madam.“ Ačkoliv něco v jeho tmavých inteligentních očích jí říkalo, že toho ví mnohem víc, než dává najevo. Jistě také vidí mnohem více, než dává najevo, a to Clarissu znepokojovalo. Tentokrát uhnula pohledem první ona, protože se obávala, že by ji prohlédl. Pod krásnou tvářičkou se neskrývá vůbec nic. Jenom silně neuspokojivá podprůměrná žena.

„Clarisse se dvoří vévoda.“

„Skutečně?“

„Ano, opravdu.“ Bella se k ní spiklenecky otočila. „Můžeme snad každou chvíli očekávat oznámení vašeho zasnoubení?“

„Ještě jsem neřekla ano.“

Protože se jí vévoda nezeptal. Ani jednou za osmáct měsíců jejich známosti, o které se toho tolik namluvilo, se v jejich rozhovoru neobjevilo slovo manželství, natož aby padla jakákoliv zmínka o náklonnosti. Clarissa se už své narážky ani nesnažila skrývat. Na každém večírku s ní tančil valčík. Každou středu jí posílal kytici nachových růží ze sklepníku. Každou sobotu ji bral na vyjížďku do Hyde